

Punkt, hvor der var Tvivl, om de ikke ønskede nogen Oplysning fra hans Side. De svarede imidlertid tilbage: Nej, der var ikke Spor af Tvivl, de mente, at de forstod Sagen fuldkommen godt. Efter en fortsat Overvejelse kom de saa til den Dom: Ikke skyldig. Dommeren blev ganske naturligt temmelig ilde berørt af den mærkelige og voldsomme Forsømmelse af deres rene og klare Pligt, som her var lagt for Dagen, og spurgte saa — hvad han ikke burde have gjort, tilføjede han — om Grundten til, at de fældede en saadan Dom, naar de dog vidste, at den anklagede var skyldig og burde have været hængt. Der til svarede Formanden for Juryen: Ja, det er netop det, at det vide vi, og jeg forsikrer Dem for, at vi have heller ikke næret nogen som helst Tvivl om den anklagedes Skyld, men vi tænkte, at nu havde der været Dødsfald nok i den Familie, og saa gav vi ham „the benefit of doubt“, altsaa gav ham den Fordel, som det vilde være, hvis vi kastede Tvivl ind i det Spørgsmaal. — Det andet Tilfælde, jeg vil nævne, beskrives i Fortsættelse heraf. En ung Advokat skal dygtiggøre sig til Advokatgerningen og har været saa heldig at faa et Mord, at blive Defensor for en Morder. Med stor Iver og Begejstring kaster han sig ind i Sagen, varetagende sin Klientes Interesser. Saa lykkes det ham ved Overtalelse at faa et Løfte fra et af de 12 Jurymedlemmer om, at han, naar Juryen skal overveje, for enhver Pris holder fast ved, at det er Manddrab. Gør han det, og kan det lykkes at faa den paagældende dømt for Manddrab i Stedet for overlagt Mord, har Advokaten her vundet en Triumf. Tilfældet var ganske utvivlsomt, det var overlagt Mord. Advokatens Ven blandt Nævningerne tog Sæde i Boksen, og det gik overmaade godt for saa vidt, men det varede længe, inden Juryen kom frem, og Hjertet sank dybere i Livet paa Advokaten af Frygt for, at at hans Ven ikke i Længden skulde kunne holde fast. Og der kom ogsaa til Dommeren den Meddelelse, at de var alle enige undtagen een, men Dommeren svarede: Gaa tilbage til Deres Værelser. Det gjorde de, og efter at de atter havde været længe borte, kom Dommen, der lød paa Manddrab. Den paagældende Advokat ju-

bilerede selvfølgelig over dette Resultat, og da han traf sin venlige Haandlanger, det paagældende Medlem af Juryen, sagde han til ham: Hvordan bar De Dem egentlig ad, min gode Ven, for det var jo en vidunderlig Dom? — Aa, svarede han, jeg var bestemt paa ikke at bøje mig, jeg bøjer mig aldrig, Samvittighedsfuldhed er min eneste Ledestjerne. Advokaten sagde saa til ham: Jeg formoder, at der var 11 mod Dem alene. — Elleve mod een, og De kan tro, det var et drøjt Arbejde. Saa udbryder Advokaten: Elleve for forsættligt Mord! — Elleve for Mord? Nej, min Herre, der var elleve for Frifindelse. — Paa denne Maade kom Advokaten ved at have paavirket dette enkelte Jurymedlem i Virkeligheden til at modvirke sin Klientes Interesser. (Alfred Christensen: Græd ikke, det turde være Løgn alt sammen). Det er Eksempler, tagne fra Livet, fra denne Dommers egen Virksomhed, og der er flere lignende. De vise, det sidste, hvorledes Juryen kan blive paavirket udefra, og det første, hvilke mærkelige Motiver Jurymedlemmerne kunne have for deres Domfældelse, Motiver, som aldeles ikke have noget som helst at gøre med det virkelige Spørgsmaal om Skyld og Ikke-Skyld.

Jeg har atter denne Gang villet sige, at jeg tror, at Befolkningen vil blive misfornøjet med Indførelsen af Nævninger, ligesom jeg tror, at den vil blive i allerhøjeste Grad misfornøjet med den foreliggende Retsreform og det af mange Grunde, som jeg har nævnt tidligere, men ogsaa paa Grund af de store Omkostninger, den medfører. Da ingen andre af Udvalget har taget det Punkt med i Betænkningen, har jeg tilladt mig at resumere, hvad der i saa Henseende er oplyst for os, nemlig følgende: Til Dels paa Grundlag af de Oplysninger, Alberti gav i Fjor, regner man, at der vil komme en aarlig Merudgift paa en lille halv Million. Dernæst vil der komme en lille halv Million til, hvis Staten, som det er Forudsætning ved Retsreformen, skal overtage Delinkventudgifterne. Det bliver altsaa en hel Million, vi kunne trygt sige ikke en lille, men en stor Million. Dernæst ville vi, hvis Staten — som det ligeledes har været forudsat — skal overtage Polititudgifterne og tage dem væk fra Kommunerne